

Em dic Lucy Barton
[blog Tot és una mentida]

Quan en un *reality show* de la televisió entrevisten els pares dels protagonistes i els deixen adreçar unes paraules al fill que roman tancat en una casa o a la filla que vol ser una estrella de la cançó, no falla mai, sempre apareixen el “no canviïs mai” i el “sigues tu mateixa”. Res a veure amb la realitat. No crec que sigui l’únic aquí que pensa, precisament, que potser caldria que els concursants deixessin estar la tonteria que porten a sobre i que sí, que seria molt necessari que canviessin i molt. Entenc que aquesta mena de “consells” es donen amb la millor de les intencions, apel·lant a la bondat i a l’amor que es professa per la persona estimada, però en el context de l’espectacle televisiu no és creïble, com a espectador t’arriba com una mena d’impostura.

I, justament, sobre la fidelitat a un mateix, sobre allò que forma part de la puresa personal i sobre com construïm el nostre recorregut vital, és del que ens parla **Em dic Lucy Barton**, el darrer llibre de l’**Elizabeth Strout** (Portland, 1956). A partir d’una manera de fer senzilla, però ferma, la protagonista de la novel·la s’aferra a la mirada transparent, a la tendresa que remou consciències i a la intel·ligència de l’empatia per fer-se a ella mateixa i aconseguir la vida que desitja.

La novel·la narra els cinc dies (amb les seves nits) que la Lucy Barton passa ingressada a l’hospital de Manhattan per recuperar-se de les complicacions que ha tingut després d’una operació d’apendicitis. Ja portava unes setmanes ingressada, però la història es centra en aquests dies en els quals la seva mare, amb qui havia tallat la relació i amb qui no es parlava des de feia anys, es presenta a l’hospital i es queda al seu costat fent-li companyia. És en aquest context i a partir de les converses que mantenen mare i filla que ens anem assabentant de la seva infància miserable al petit poble d’Amgash (Illinois) on encara hi viu la mare, de la figura pertorbadora del pare i de les penoses vides del seu germà i la seva germana.

La trobada a l’hospital esdevé una desavinença en tota regla. Per una banda tenim una mare austera, rude i totalment resignada a “allò que li ha tocat viure”, i per l’altra la Lucy Barton que representa la filla transgressora, la persona que ha aconseguit trencar amb el destí que estava escrit per ella, la noia pobre que ha vençut les adversitats, que ha anat a la universitat, que és escriptora i que ha pogut formar la seva pròpia família.

La **Lucy Barton** ens narra la història en primera persona i combina les converses banals, les xafarderies i les nimietats que sorgeixen al parlar amb la mare amb els silencis que omplen l’habitació i que expressen més que si fossin confessions. Els sobris intents de comunicació entre les dues van acompanyats dels constants retorns al passat de la Lucy Barton. Pel llibre, a part de la família, desfilen diferents personatges que han marcat la seva vida, la **Kathie Nicely**, el professor universitari **Haley**, la **Sarah Payne** (la seva professora d’escriptura creativa), les seves filles o en **William**, el seu marit d’origen alemany.

Elizabeth Strout va guanyar el **Premi Pulitzer** l’any 2009 i el **Premi Llibreter** el 2010 amb **Olive Kitteridge**. Fa un parell d’anys va publicar la novel·la **Els germans**

Burgess, de la qual vaig fer en el seu moment [aquesta ressenya](#). **Em dic Lucy Barton** ha estat publicada per [Edicions de 1984](#) i traduïda al català per [Esther Tallada](#). L'editorial [Duomo](#) ho ha fet en castellà i **Flora Casas** n'ha fet la traducció.

La soledat, fer dels detalls quotidians quelcom universal, el desassossec... llegir a Elizabeth Strout és enfrontar-te al “no canviïs mai” i al “sigues tu mateixa” i de la seva lectura el lector sensible no en surt il·lès.